

[Ove Jensen]

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet er meget skeptisk over for dette forslag. I forvejen er der jo mulighed for tjenestefrihed for offentligt ansatte. Det vil være meget betænkeligt at udvide den bestemmelse til at gælde for privat ansatte, idet det som allerede nævnt vil medføre, at private firmaer sandsynligvis ikke vil ansætte personer, der har en ægtefælle, der kan forventes at blive sendt ud.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge udenrigsministeren, om det problem, vi diskuterer, overhovedet eksisterer. Er der nogle problemer i f.eks. udenrigsministeriet med de personer, som bliver sendt ud, eller er det bare et tænkt problem, vi diskuterer her? Det er nærmest mit indtryk, at der ikke er det, men det vil jeg gerne have bekræftet.

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal takke udenrigsministeren og samtlige ordførere, så vidt jeg kunne forstå med undtagelse af fremskridtspartiets ordfører, for den meget positive modtagelse, forslaget har fået her i dag. Det er et spørgsmål, som i mange år har været drøftet i udenrigsministeriet mellem ministeriets ansatte og de organisationer og foreninger, som også omfatter ægtefæller og pårørende til de ansatte i udenrigstjenesten.

Jeg skal sige til udenrigsministeren, at jeg ligesom en række andre ordførere er af den opfattelse, at den bedste løsning på de problemer, der ligger her, kun vil kunne tilvejebringes igennem en lovgivning. Når jeg synes det, hænger det sammen med, at vi er klar over, at der stadig væk i en lang række sammenhænge er vanskeligheder for ægtefæller eller samleverer med at få tjenestefrihed uden løn. Det gælder i en række kommuner. Det kan gælde i skolevæsenet og andre former for offentlige og halvoffentlige virksomheder, fordi en sådan henstilling ikke altid følges af de pågældende lokale myndigheder, fordi de jo ikke kan pålægges at sikre deres ansatte en sådan ret.

Når ministeren advarer imod, at en lovgivning kan betyde, at pårørende, samleverer eller ægtefæller til ansatte i udenrigstjenesten eller folk, der sendes ud på Danmarks vegne i øvrigt, får vanskeligt ved at få arbejde, så er det et problem, vi fuldt ud erkender fra forslagsstillernes side, men vi er af den op-

fattelse, at det vil være et meget begrænset problem, og at fordelene ved forslaget i vid udstrækning mere end opvejer de ulemper, der er. Vi tror, at det vil gå, ligesom det f.eks. i vid udstrækning er gået med hensyn til barselorlovsregler og andre regler, nemlig at man relativt hurtigt vil komme ud over de begyndelsesproblemer, der er.

Når vi lægger vægt på, at ordningen også kommer til at omfatte ægtefæller og samleverer til ansatte i det private erhvervsliv, så er det af flere grunde. Det er ikke mindst ud fra en rimelighedsbetragtning. Vi kan ikke se, hvorfor folk skal stilles dårligere, fordi de tilfældigvis er ansat i den private sektor.

For det andet synes vi, det er ganske rimeligt, at det private erhvervsliv, som har meget, meget stor direkte økonomisk fordel af en velfungerende udenrigstjeneste, bidrager til at få denne udenrigstjeneste til at fungere endnu bedre, end den gør i dag. Vi synes ikke, at et sådant regelsæt, som det offentlige pålægger sig selv, på nogen måde skulle være en utålelig byrde for det private erhvervsliv i forhold til de klare økonomiske og andre fordele, man vil få ved en effektivisering af udenrigstjenesten.

Jeg er ikke enig med hr. Ove Jensen, når han siger, at der ikke er problemer i dette. Jeg er af den opfattelse, at mange dygtige, kvalificerede folk i udenrigstjenesten og andre steder i det offentlige, i bistandsarbejdet osv. afslår udstationering i udlandet på grund af vanskeligheder for deres ægtefæller eller samleverer ved at følge med eller de vanskeligheder, som måtte være forbundet med at komme tilbage og stå uden arbejde osv. Det findes der ganske mange eksempler på.

Det er mit indtryk – jeg ved ikke, om udenrigsministeren kan besvare det her; jeg tror ikke, det er noget, der føres statistik over – at et ministerium som udenrigsministeriet har en meget høj skilsmisseprocent blandt sine ansatte på grund af disse problemer. Det er ganske enkelt ikke let for ægtefæller eller for folk i et fast parforhold over en længere årrække at bo måske flere tusinde kilometer fra hinanden. Efter min mening er en lovgivning, der i denne henseende stiller det private erhvervsliv og den offentlige sektor lige, den mest rimelige løsning.

Jeg er enig i de bemærkninger, fru Helle Degn gjorde om, at det vil være fornuftigt at se på disse ting i sammenhæng med, hvad